

ΑΡΧΑΙΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΠΑΝΘΕΙΑ

Ένα υπέροχο παράδειγμα συζυγικής λατρείας. Κύρος και Άβραδάτης. Μια όμορφη βασίλισσα αιχμάλωτος. Όπου ένας νεαρός αξιωματικός λαβώνεται από βέλος... έρωτικό Νουστιμάτατα επεισόδια. Ο Άράσπης παίρνει τα βουνά!... Η γιορτή της Πανθείας και ο θάνατος του άντρός της... Μια νυχτερινή τραγωδία. Η κατάπληξις του Βασιλέως.

Στην άρχαία Ιστορία υπάρχει ένα δραματικό παράδειγμα συζυγικής αγάπης. Πρόκειται για την περίφημη Πάνθεια, την πιστή γυναίκα του Άβραδάτη, ηγεμόνος των Σούσαν, που ήμασε επί της βασιλείας Κύρου του Περσικού.

Όταν ο στρατός του Άβραδάτη ήνικήθηκε από το στρατό του Κύρου, οι νικητάι, κατά τη μοιρασιά των λαφύρων, ξεχώρισαν για το Βασίλεα τους την καλύτερη από τις σπηγές και την ώραιότερη από τις γυναίκες, που σαν κι αυτή δε βρασκότανε σ' όλη την Άσία. Ήταν ή Πάνθεια, ή γυναίκα του ηγεμόνος Άβραδάτη, γνωστή όχι μόνο για την όμορφιά της, αλλά και για την έξυπνάδα της και την άρετή της.

Ο Άβραδάτης έτευχε να μη βρίσκεται στο στρατόπεδό του, όταν αυτό καταλήφθη έξαφικά από το στρατό του Κύρου. Πόνεσε βαθείά, όταν έμαθε της συμφορά του και την αιχμαλωσία της πολυαγαπημένης γυναίκας του, αλλά έξακολούθησε τον πόλεμο.

Όταν οι ύπασιςται του είπαν στον Κύρο ότι ή αιχμάλωτος Βασίλισσα του προσφέρνονταν ως δώρο από τον νικητή στρατό του, ο Κύρος διάταξε έναν από τους πιο πιστούς του αξιωματικούς, τον Άράσπη, να παραλάβη την αιχμάλωτη και να του την φυλάττει. Ο Άράσπης, σαν έπιτηθέσιος πραγματογώνιων, είχε λάβει πλήρη ίδεαν της καλλονής της Πανθείας. Μόλις άκουσε τη βασιλική εντολή, παρουσιάστηκε στον Κύρο και του είπε :

— Έχεις ίδει Μεγαλειότατε, τη γυναίκα που με προστάζειις να φυλάξω ;

— Όχι, άπαντά ο Κύρος. — Έγώ όμως την είδα, όταν την έπιάσαμε και την έξεχωρίσαμε για τη Μεγαλειότητά σου!... Όταν έμπήκαμε για πρώτη φορά στη σκηνή της, δεν την παρατηρήσαμε καλά, γιατί καθότανε, και ή δουλες της την είχαν περικυκλώσει. Τα φορέματά της ήταν όμοια με άκείνων. Όταν όμως έμάθαμε ότι αυτή ήταν ή Βασίλισσα και την έπροστάζαμε να σκηθώ, έσηκώθησαν μαζί της και ή δουλες, και τότε έφάνη ότι αυτή διαφέρει από τις άλλες και κατά το άνάστημα και κατά την σεμνότητα. Στάξιδανε με όφρος ταπεινά και άφωνα κυλοίσαν τα δάκρυά της. Τότε ο γεροντώτερος είπε στη γυναίκα :

— Έχεις θάρρος, Βασίλισσα, γιατί άν ο πόλεμος σέ χώρισε από τον άντρα σου, θά σέ πάρη τάρα άντρας έπίσης ώραιός, μέγας και ίσχυρός, ο Βασιλέας μας Κύρος! > Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ή Πάνθεια, έδρασε το ρούχο της, κατέβασε τα μαλλιά της, έκλεινε άπαρηγόρητα και μαζύ μ' αυτήν θρηνούσαν και ή δουλες της. Η θλίψη την έδειχνε ώραιότερη. Έκτόταξα το πρόσωπό της, τους άσπρους της ώμους, τα χέρια της, το λαιμό της και θάμματα! Λοιπόν, μάθε, Κύρε, ότι ώραιότερη θνητή δεν έγεννήθηκε, ούτε θα γεννηθώ σέ όλη την Άσία!... Άλλά και ή Μεγαλειότης σου βέβαια θά την ίδης και θά κρίνης!...

— Δεν πιστεύω τώρα να την ίδω, άπήντησε ο στρατηλάτης Βασιλέυς. Γιατί άν είνε τόσο θαυμαστή όσο μου την περιγράφεις, φοβούμαι μήπως με κόνει να λημονήσω και τις ύποθέσεις του Κράτους μου και το νέον πόλεμο που ανέλαβα έναντίον των Άσσυρίων.

Και ο Κύρος έσυνέμιση, με φιλοσοφικούς συλλογισμούς, πόσο επικίνδυνη είνε ή συντροφιά των ώραιών γυναικών στους άρχηγούς λαών, κ' έδωσε σχετικές συμβουλές στο φίλο του Άράσπη.

Στις παρατηρήσεις του Βασιλέως ο Άράσπης άπήντησε έτσι : — Μη φοβάσαι, Κύρε, και ούτε τα μάτια της Πανθείας, ούτε καρμιάς άλλης γυναίκας θά με κάνουν να λημονήσω τα καθήκοντά μου. Είμαι άτρωτος από τον Έρωτα.

Η άπάντησις αυτή εύχαρίστησε τον Κύρο, που είχε λιγάκι άνησυχία.

— Εύγε, Άράσπη! του είπε. Φύλαγέ μου την Πάνθεια και περιποιήσου την, γιατί μπορεί με μέρτα, όταν τελειώση ο πόλεμος, να γίνη γυναίκα μου.

Έτσι τελείωσε ο διάλογος και άπεχωρίσθησαν. Ο Κύρος έαναγύρισε στο Έπιτελείο του με μια περισσότερη έννοια και ύποψία, ο δε Άράσπης έπήγε στη σκηνή του και στην Πάνθεια. Έπληξε ο ταλαίπωρος και έκαθε ότι παθαίνει συνήθως έκείνους που έναβαλλέει, μετά μικρή άπουσία, δε, προηγήρα είδε κ' έθαύμασε. Η περιφύλη και δακρυομένη μορφή της Πανθείας, ή άπειλοπία της για τον άντρα της, ή γλυκύτης των τρόπων της, αιχμαλωτίσαν την καρδιά του Άράσπη. Όσο την έβλεπε, τόσο ο έρως έκυριεύε την Άσιατική καρδιά του. Μέρτα και νύχτα ήταν σ' αυτήν ο λογισμός του. Στην άρχή περιοριζότανε ν' άναστενάξη κινεζώντας την, να την περιποιείται,

αιγά-αιγά όμως, όσο το πάθος του δδυνάμωνε, της έξομολογήθηκε το άίσθημά του και την πρότασε «να γίνη δική του».

Η πιστή και άπροσώμηνη στον άντρα της Πάνθεια άρνήθηκε κατηγορηματικά. Με άγανακτισμένη φωνή, έδήλωσε στον Άράσπη ότι και μόνον ή πρότασι του ήταν προσβλητική γι' αυτήν, και ότι προτιμά να πεθάνη παρά να πέση στην άγκαλιά άλλου άντρός! Η Πάνθεια ένόμιση ότι, μετά τη διαμαρτυρία της αυτή, ο θεμιός αξιωματικός θά την άφηνε ήσυχη να θυμάται τον άντρα της και να κλαίη την αιχμαλωσία της. Άλλά γρήγορα έκτάλαβε ότι ο Άράσπης θά παραιτούσε το παρακλητικό ύφος του, για να γίνη άπειλητικός και να μεταχειρισθώ βία έναντιον της. Μικροτά στον κίνδυνο αυτό, ή ένάρτη Πάνθεια άπεφάσισε να ζητήσει την προστασία του Κύρου. Έστειλε λοιπόν έναν πιστό της εύνοχο και παρόσητος στον Κύρο τη δεινή της θέσι.

Ο Κύρος άμα άκουσε τα συμβαίνοντα θυμήθηκε τους μορούς κομπασμούς του Άράσπη, ότι τάχα ήταν άπροσβλητός από τον έρωτα, έγέλασε με την καρδιά του, κι έστειλε άμέσως το στρατηγό Άρτάβαζο να πη στον έρωταυμένο νέο να μη λάχη και φερθώ με άπέρεπια στην Πάνθεια, αλλά, ότι τον συγχωρεί άν την καταφέρει να τον άγαπήση. Τότε εύχαρίστας του παραχαρούσε την αιχμάλωτη Βασίλισσα.

Ο Άρτάβαζος έπήγε στον νέο αξιωματικό και τον έπέπληξε ζσηρά γιατί φέρθηκε με άσεβεία σε μια αιχμάλωτη Βασίλισσα, που του την έμιστεύθησαν σαν ίση παρακαταθήκη. Ο Άράσπης έσκυψε το κεφάλι του και παρά λίγο να κλάψη από ντροπή και λύπη. Ο Κύρος, άμα έμαθε την έντροπία που του έκαναν τα λόγια του Άρταβάζου, έκάλεσε τον Άράσπη να φέρη στη σκηνή του. Άμα ήρθε, του είπε :

— Άγαπήτέ μου Άράσπη, μη φοβάσαι. Καταλαβαίνω τι γίνεται στην καρδιά σου και σέ συγχωρώ. Άλλά έπειδή έδω στο στρατόπεδό μας έχεις πολλούς έχθρους και πρώτο τον Άρτάβαζο, αυτοί θά θέλθουν να έπαρθελθθουν από το έπιστάδιο που συνέβη για να σε βλάψουν. Λοιπόν, ίδου τι θά κάνης : Θά προσποιηθώ ότι άποστατείς έναντιον μου και φεύγεις προς τους έχθρους. Εκεί, θά ένεργήσεις κατασκοπεία και θάρδη να μου άναφέρης τι είδες. Τούτο θά είνε ένας θείσιμος που θά ντροπιάση τους προσωπικούς σου έχθρους!...

Ο φιλόσοφος Βασιλέυς ήλιπε ότι έτσι ο εύνοχος του αξιωματικός θά έλημονούσε την Πανθεία. ***

Ο Άράσπης έφυγε και διεδόθη σ' όλο το στρατόπεδο ότι έδραπέτευσε προς τους έχθρους γιατι έφορήθηκε την όργη του Κύρου εξ αίτίας της Πανθείας. Άλλά και αυτή ή Πάνθεια, μόλις το έμαθε, έπαράγγειλε στον Κύρο «να μη λυπάται για τη φυγή του άρχείου Άράσπη και ύπέσθη, άν της το έπέτρειπε ο Κύρος, να καλέση τον άντρα της, να τον κινή φίλο του και σύμμαχό του, που βέβαια θά προτιμήση να συμμελώθη μ' έναν μεγαλόθυμο Βασίλεα, σαν τον Κύρο, ο όποιος φέρθηκε με τόσο ίσπιοισμό στην αιχμάλωτη γυναίκα του!

Ο Κύρος δέχτηκε την πρότασι της Πανθείας και παράγγειλε στον Άβραδάτη τα δέοντα. Σε λίγο ο Άβραδάτης ήταν στο στρατόπεδο του Κύρου. Διηγείται λοιπόν ο Ξενοφών : «Μόλις ο Άβραδάτης και ή Πάνθεια άντικρύστηκαν, έπεσε δένας στην άγκαλιά του άλλου κι' έκλαιγαν». Η συζυγική αυτή σκηνή έσυγκίνησε πολύ την ψυχή του Κύρου, διάταξε να τους άφήσουν έλευθέρους και να τους δώσουν πολύ μέρτα δώρα. Άλλά ο Άβραδάτης δεν ήθελε πειά να έγκαταλείψη τον ίπποτικό Βασίλεα. Βάζοντας το χέρι στο κεφάλι της Πανθείας, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και είπε :

— Ο Ζεφ μένιστε, αξιόσώ με να φανώ της Πανθείας άξιός συζύγου, του δε Κύρου, που τόσο μάς έτίμησε, άξιός φίλος!... Ορκίζομαι να είμαι πάντοτε άπροσώμητος του σύμμαχος!...

Τη στιγμή εκείνη οι ύπασιςται του Κύρου έδήγησαν κοντά στον Άβραδάτη ένα «τετραέγγυον άεμα» συρόμενον από όχθη πολεμικά άλογα, και θώρακα και κρόνος χρυσούταλιστα, και περιβαχρόνια πλατεία και άλλα πολυτέλη δώρα... Ο Άβραδάτης γύθθηκε την ναυοπλία, έπειτα έφίλησε τη γυναίκα του και άνέβηκε στο άεμα. Άκολουθούμενος από τα λείψανα του στρατού του και από τμήμα της στρατιάς του Κύρου, έπήγαινε να πολεμήση έναντιον των Αιγυπτίων, έχθρών του Κύρου. Η Πάνθεια θά έμεινε στο στρατόπεδο, παραμένοντας το γυριμό το άγαπημένου της συζύγου, νικητού και τροπαιοχού... *

Άλλά ο Άβραδάτης δεν έγύρισε. Η μάχη γι' αυτόν στάθηκε καταστρεπτική. Οι Αιγύπτιοι περικύκλωσαν το στρατό του με τα θρεπανώφρα των άεματα και τον κατέκοψαν. Ο Άβραδάτης έδοκωθή, μετά γεν-

ναία αντίστασι.

«Αμα ή Πάνθηα έμαθε την άναπανόσθητι αυτή συμφορά, έπήγε μ' την άρμαμάξή της στο πεδίον τής μάχης, έπήρε το νεκρό, και κλαίγοντας τον έφερε κοντά στον Πακκικό ποταμό, όπου διάταξε να έτοιμάσουν τά τής κηδείας. Αύτη έκάθησε κατάχαμα, έβαλε την κεφαλή του άντρός της στα γόνατά της, και θρηνηλογώντας την έσούλιζε. Ο Κύρος, μόλις έμαθε το θάνατο του 'Αβραδάτι και την έλευσινή κατάστασι τής Πάνθηας, κατεσράχηθη, πήδησε άμέσως στο άλογο του, πήρε μαζί του χίλιους ίππους, κ' έτρεφεν έπι τόπου. Διέταξε δύο άξιωματικούς να φέρουν τα κατάλληλα στολισματα για το νεκρό Βασιλέα και κτήνη πολλά για να σφαγούν προς τιμήν του...»

«Αμα ο Κύρος είδε την Πάνθηα να κάθεται χάμου με το νεκρό στο γόνατά της, έδάκρυσε για το δυστύχημα, ξεπέτασε, γονάτισε και είπε !

— 'Αλλοίμονο δ άνδρεια και πιστή ψυχή !... Μας άφησες λοιπόν και έφυγες !... Κ' έπιασε το δεξι χέρι του νεκρού, άλλα του το ήταν κομμένο από Αιγυπτιακό σπαθί και άποχοριστηκε από το σώμα. Ο Κύρος λυπήθηκε περισσότερο. Η Πάνθηα έπήρε το κομμένο χέρι, το έφίλησε, το προσήμοσε πάνω στο σώμα, και κλαίγοντας είπε στον Κύρο : «Και τ' άλλα μέλη του στην ίδια κατάστασι είναι άλλα ποιά ή ανάγκη να τά ίδη; Ξέρω ότι δα' αυτά τά έπαθε για την άγάπη μου και για να σου δείξη την έγνωμοσύνη του. Έγώ δέ ή άνόνη είμαι πού τον παρεκίνησα να φερθή τόσο γενναία, άλλα και τόσο άπεροσκέτα. Και άλλοίμονο μου, Βασίλη ! τρισαλλοίμονο μου ; Ίδου τώρα πού τον έχω έδώ, νεκρό και κομματιασμένο !...»

Ο Κύρος, άφου έμινε πολλή ώρα σιωπηλός, δακρυσώντας, τέλος είπε :

— Βασίλισσα, ο συζυγός σου έλαβε το τέλος πού άρμόζει στους γενναίους και τιμώος ηγεμόνας λαών ! Θά ταφή με βασιλικές τιμές και θά του ύψωση μνημείο μεγαλοπρεπές ! Θυσίες και άγώνες θά γίνουν προς τιμήν του !... Και συ δέν θά μείνεις έρημη και άπροστατευτή... Συνοδευομένη άπ' όσα πλουτή άρμόζουν στην άξια σου και στην άρετή σου, θά πάς όπου θέλεις. Άλλήσος μου λοιπόν πού θέλεις να πάς, για να έτοιμάσω τά δόντα !...»

Η Πάνθηα άπήνησε έτσι :

— Θεορά σ' εύχαριστώ, γενναίε Βασιλέα. Αύριο, θά μάθης σε ποιά μέρος; έπιθυμώ να πάω !...

Μόλις έφυγε ο Κύρος, ή Πάνθηα διέταξε τις δούλες της ν' άποσπασθούν για να μοιρολογήσουν αυτή μόνη όσο θέλει τον άντρα της, και άμα έφυγαν οι δούλες, είπε στη γριά τροφού της : «—Όταν πεθάνω, να με σκεπάς με το ίδιο σκέπασμα με το όποιον είναι σκαπασμένο ο 'Αβραδάτης. Η τροφός παρακαλούσε την κυρία της να μήν κάνει ένα τέτοιο πράμα, έπειδή όμως δέν τό κατάρθεσε, άλλα μάλλον την στενοχωρούσε, ή δυστυχισμένη γριά έκουβιτάριστηκε σε μία γυναίκα και κλαίγοντας έσκέπασε το κεφάλι της να μήν ιδή τί φοικώδη τραγηάδια πού θά γινόταν.

Παραμένει μεσάνυχτα... Τρεις εύνοχοι πιστοί, άλλοτε σωματοφύλακες του 'Αβραδάτι, άγχιεννοούν'έξω από τί σκηνή τής Βασιλίσσας... Νεκρική ήσυχία...

Η Πάνθηα παίρνει ένα άκονασμένο άκινάχι—ένα πλατύ και κοντό σπαθί—και τό μήτηξ στα στήθη της. Σηριάζει το κεφάλι της στο στήθος του 'Αβραδάτι και πεθαίνει... Η γριά, μοιρολογώντας σηκώνεται και σκεπάει τους δύο νεκρούς, όπως ήταν διαταγμένη...

Τό πρωί, οι τρεις εύνοχοι τραβούν καθέναν τον άκινάχι του και σφάρονται, όπου ή Πάνθηα τους είχε προστάξει να σταθούν !...

Μόλις ο Κύρος έμαθε την τραγωδία έτρεξε έπι τόπου. Φοίκη και κατάπληξις και θαυμασμός κατέλαβε την ψυχή του ! Διέταξε να ένταφισθή μεγαλοπρεπώς το άγαπημένο βασιλικό ζεύγος, κ' έχτισε μεγαλοπρεπώς το μνήμη τους. Κοντά το βασιλικό μνημείο έστησε τρεις στήλες, έπάνω στις όποιες διέταξε κ' έγγραφαν τά όνόματα των τριών πιστών σωματοφυλάκων.

ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ ΕΙΝΕ...

...ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ !...

Νά και κάτι πού δέν θά τό περιμένατε βέβαια. Βρέθηκεν λοιπόν τελευταία κ' ένας θεομάρτυς προμάχος του γυναικείου βαψίματος, ένας άνδρας πού τό άνέχεται καί... κακολογεί μάλιστα έκείνες πού δέν βάφονται !

Ο πρωτότυπος αυτός θιασώτης του γυναικείου βαψίματος είναι ένας από τους καλύτες συγχρόνους Γάλλους συγγραφείς, ο Γεώργιος Ντελαμόρη. Στο τελευταίο του έργο «Κλέριες τής ψυχής», ύπερασπίζεται το βάψιμο, τό όποιον, κατά τή γνώμη του, είναι πράξις εύγενής και... δείγμα άκρας ειλικρινείας !

Ο συγγραφέας β-βαίνει άκόμη πώς άνάμεσα σε δύο γυναίκες, μανής πού βάφεται και μανής πού μείνει όπισ, την έκανε ή φύσις, πού ειλικρινής είναι έκείνη πού βάφεται... γιατί φαίνεται σάν να λέει : Διορθώνω την φύση !...

Ο Γάλλος συγγραφέας βάει όλα αυτά τά λόγια στο στόμα του ήρωος του βιβλίου του, ο όποιος είναι πολύ νέος. Μιά Παρισινή έφημερίς, όμως, ειρωνευομένη δέξαι αυτές τις παλαύρες γράφει : «Έπτοχώς δ ήρωας είναι πολύ νέος και... θά του παράσση».

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΨΝΤΩ

Ο πλουτισμός και ο Ποινικός Κώδις.Το σκυλλάκι του Φεψντώ. Πού βάζουν ζύλινα κεφάλια σκυλλιών. Ο γέρος φιλάργυρος.Το χέρι πού έμπνινε,άλλα δένβξγαίνει από την τσέπη. Η σουμπρέττα πού μιλούσε άσχημα, κλπ.

Ο Φεψντώ συνάντησε μία μέρα, μέσα σ' ένα βιβλιοπωλείο ένα φίλο του χρηματιστή, ο όποιος προσπαθούσε να πλουτίση μ' ανήθικα μέσα, τή στιγμή άκριβώς πού τομαζάριζαν ν' αγοράση ένα βιβλίο με τον τίτλο : «Πώς γίνεται κανείς πλούσιος». Ο Φεψντώ τότε, σκύβοντας στ' αύτι του, τό είπε :

—Σε συμβουλεύω ναγοράσης συγχρόνως και τον...Ποινικόκώδικα.

Ο Φεψντώ άγαπούσε ύπερβολικά τά ζώα. Κάποτε περνώντας έξω από ένα μαγαζί, είδε ένα σκυλλάκι θαυμασίας όράτος. Χωρίς να χάση καιρό, μπήκε μέσα στο μαγαζί, άγόρασε τό σκυλλάκι άντι 1500 φράγκων, τά όποια του ζήτησεν ο πρόην κύριός του, και τό πήρε μαζί του.

Την έπομένη, ένας άδέσμος σωφέρ έκοψε με τ' αυτοκίνητό του τό ένα πόδι του σκυλλίου. Ο Φεψντώ έσπευσε να μεταφέρη τον μικρό τραυματία στο νοσοκομείο των ζώων, όπου και του άντικατέστρασαν τό κομμένο πόδι του με άλλο, ξύλινο.

Το σκυλλάκι έν τούτους δέν έννοούσε να βάλη μυαλό. Σε λίγον καιρό, περπατώντας άπόροσχετα έφερε πάνω σ' ένα άλλο ταξί, τό όποιο και τό διεμέλισε οίκτρο !

—Τού έκοψε τό κεφάλι...διηγείται ο άρσενόλο ο ίδιος ο Φεψντώ.Πήγα και ρώτησα παντού, άλλα με πληροφορήσαν πως ζύλινα σκυλλάκια κεφάλια δέν βάζουν παρά μόνο...ένας λαβές των όμπρελών !...

Ένας γέρος έμπορος, φίλος του Φεψντώ, μολονό ήταν τρομερά φιλάργυρος, όχι μόνον δέν έννοούσε να παραδεχθή τό έλάττωμά του αυτό, άλλα έπέμενε σώνει και καλά ότι ήταν εξαιρετικά σπάταλος.

—Όταν, στο δρόμο, με πλησίση κανέναν ζητιάνο, έλαγς μία μέρα στους φίλους του, για να μου ζητήση έλεημοσύνη, του δίνα άμέσως όσα χρήματα έχω έπάνω μου...Δε με είδεις, έσύ, Φεψντώ, χίλιες φορές, να βάζω τό χέρι στην τσέπη μου ;...

—Πράγματι, άπήνησεν ο Φεψντώ. Δε σε είδα όμως ποτέ να...το βγάλης κατόνιν !...

Ο Φεψντώ παρακαλούσους ένα βράδυ, μαζί με μερικώς φίλους του, την παράστασι μιας όπερέτας σ' ένα από τά κεντρικότερα θέατρα του Παρισίου.

Η πρωταγωνίστρια είχε γλυκυτάτη φωνή, είχε όμως και τό έλάττωμα να προσφέρη τόσο άσχημα τά λόγια της, όστις ήσαν άδύνατο να βγάλη κανείς νόημα άπ'ότι έλαγς.

Όταν τελείως μά ρομάντισε της, άπ' την όποιαν, ο Φεψντώ δέν είχε κατορθώσει νακούσι ούτε μία λέξη, ο διάσημος κομωδιογράφος γυρίζοντας προς τους φίλους του, τούς είπε :

—Ίδου μία γυναίκα στην όποιαν θά μπορούσες κανείς να έμπιστευθή τό μεγαλύτερο του μυαλικό, με την βεβαιότητα ότι... κανείς ποτέ δέν θα τάκούση άπ' τό στόμα της !...

Ο Φεψντώ έκανε κάποτε κόρτε σε μία κυρία, ή όποια όμως του έφέρετο πολύ σκληρά.

Άφου, λοιπόν, είδς κ' άποείθε, ο συγγραφέας μας τής είπε μία μέρα :

— Δέν πιστεύω να έληγομνήσασε τά λόγια πού μου είπατε χθές..

—Και τί σάς είπα ; τον έρώτησε αυτή με άπορία :

—Μου είπατε : «—Έννοώ να τελειώσουν όλα μεταξύ μας !»...

—Καλά, και ήρδικετα καμιά παρηγοριά στα λόγια μου αυτά ;... του είπε ή σκληρόκαρδη, χαμογελώντας.

—Φυσικά ! είνε αδύνατον, έσκέφθηκα, να τελειώση κάτι πού... δέν έχει άρχισι καν άκόμη !... Άρα, για να μου ζητάς να λήξη ή περιπέτεια μας, θά πη ότι πρέπει... ν' άρχισι προηγουμένως !...

—Άλλ' είμαι τίμα γυναίκα, κύριε !...

—Μά γι' αυτό άκριβώς σάς κάνω κόρτε !... Διαφορετικά, δέν θά ύπήρχε λόγος να κοπιώσω μαζί σας !...

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ Ο ΕΥΡΩΝ

Στις έφημερίδες βλέπομενα να δημοσιεύονται συχνά, άγγελίες για διάφορα άπαλοσθέντα άντικείμενα. Δι' ούτών παρακαλείται δ εφεών να φέρη τό άντικείμενο στην δδδ... και εφθμ...και άμειφθήσεται γυναιώς». Έννοείται όμως ότι οι έδόντες θεοφρόν ως καλύτερη και άσφαλότερη άπ' όλες τις άμειφές να κρητήσουν τό ίδιο το εθρημά τους. Γι'αυτό σπανιότατα βρίσκει κανείς ένα πράγμα τό όποιο έχει χάσει. Η πιο πρωτοτυπη όμως και πιο θελαστική άπ' όλες τις άγγελίες αυτού του είδους, δημοσιεύτηκε πρόσ καιρούς σε μία έφημερίδα τής Στουγγάρτης, ουνεταγμένη ως έξης : «Απολοσθή δεξίό γάντι από δέμα δορκάδος. Ο εφεών παρακαλείται να έλθη εις την δπ' άρθμ...δδδς...οίλιαν μου διά να λάβη ως άμοιβήν και τό άλλο γάντι και έτσι να μπορέση να χρησιμοποιήση τό εθρημά του.»